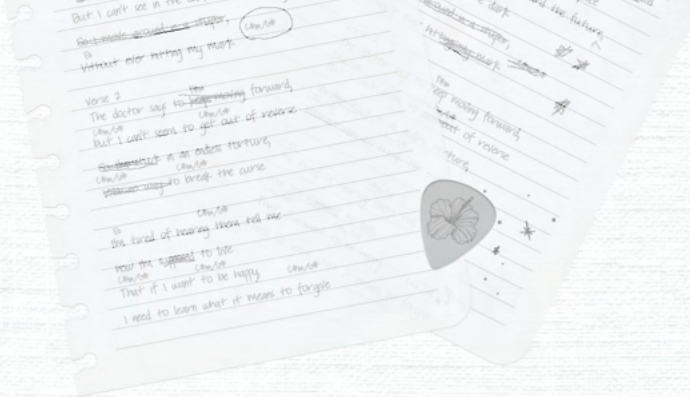

*Voor hen die zichzelf als gebroken beschouwen.
Ik hoop dat je iemand vindt die je littekens bewondert om
wat ze vertegenwoordigen: een teken van je strijd en een
bewijs van je kracht.*

HOOFDSTUK EEN

Ellie

Ongelooflijk.' Omdat ik het mezelf graag zo moeilijk mogelijk maak, scroll ik verder door het artikel op mijn computer en negeer ik hoe mijn maag steeds verder samentrekt bij iedere regel van verraad.

Amerika's lieveling en wereldberoemde folk-popster Ava Rhodes zal deze zomer naar alle waarschijnlijkheid haar tweede album uitbrengen bij MIA Records. Het platenlabel ontdekte haar tijdens een open podium bij een lokale kroeg in Los Angeles, waar Darius Larkin de toekomstige ster een cover hoorde zingen van 'Lies and Stolen Lullabies'. Later dat jaar bracht Ava haar veelgeprezen debuutalbum Looking Glass uit, waardoor haar carrière een grote vlucht nam en waarmee ze een Grammy won.

De journalist gaat verder met opscheppen over Ava's succesvolle eerste album, waarmee ze een grote ster werd en waarvoor ze de prijs voor Album van het Jaar ontving. Het was een album waar ik aan mee had geschreven, maar dat weet het publiek niet omdat mijn naam nooit is vermeld bij de credits.

De doffe pijn in mijn borst komt terug, allemaal te danken aan de onzichtbare dolk die Ava een jaar geleden in mijn rug stak.

‘Alles goed?’

Ik kijk op en zie dat een paar diepbruine ogen me indringend aankijken. De kleur en diepe ondertonen zijn misschien warm en hartelijk, maar de man aan wie deze ogen toebehoren is dat zeker niet.

Ik dacht dat ik na acht maanden werken voor Rafael Lopez als inwonende nanny voor zijn zoon wel gewend zou zijn aan zijn intimiderende gestaar, maar het heeft nog altijd dezelfde uitwerking op me als de eerste keer dat ik hem ontmoette.

Objectief gezien is mijn baas aantrekkelijk. Zijn gezicht kan zo op de cover van een tijdschrift, hij heeft een diepe stem waar kalme autoriteit in doorklinkt en hij is zo lang en gespierd dat hij mij ondanks mijn lengte het gevoel geeft dat ik klein en delicaat ben. Ik kan alle vakjes afvinken.

Aantrekkelijke vrijgezelle vader met meer emotionele bagage dan London Heathrow tijdens Kerstmis? Check.

Briljante techmiljardair die met zijn neef Dwelling heeft bedacht: de populairste vastgoedapp op de markt? Een pijnlijk cliché maar hoe dan ook indrukwekkend, dus check en check.

Een weldoener met een missie om mishandelde dieren op te sporen en te redden, waarna hij ze opvangt in de schuur in de achtertuin? Driedubbel check.

In feite zou ik een halfuur lang al Rafaels kwaliteiten kunnen opnoemen, maar niets – en dan bedoel ik absoluut niets – zou zijn grootste minpunt goed kunnen maken.

Hij is mijn baas.

Wat voor onnozel vonkje van verliefdheid ik ook voor hem voelde toen we tieners waren, het deed er niet meer toe op het moment dat ik werd aangenomen als de nanny van zijn zoon. Hoewel ik mijn op hol slaande hart in het begin bijna niet kon negeren als de vlam uit

mijn schooltijd naar me keek, werd mijn fantasie over de eenzame vrijgezelle vader uit Lake Wisteria na een paar confrontaties met de grond gelijk gemaakt.

Dat ik van gedachten ben veranderd heeft niets te maken met de kleding die hij na zijn scheiding is gaan dragen en de houthakkerslook die hij zich de laatste twee jaar heeft aangemeten, maar meer met de ruige persoonlijkheid die er kennelijk bij hoort. Ik kan de belachelijke hoeveelheid flanellen overhemden nog wel hebben en ik vind het ook niet erg om zijn stoffige cowboylarzen af en toe aan de kant te zetten. Maar ik trek een grens bij zijn voortdurend norske blikken en zijn neiging om me buiten te sluiten, ondanks het feit dat ik al bijna een jaar voor hem werk.

Hij verplaatst zijn gewicht naar zijn andere been aan de overkant van het kookeiland, waardoor hij een schaduw werpt op het marmereen aanrechtblad. 'Wat is er?'

Met een ruk kijk ik hem aan. 'Waarom vraag je dat?'

Hij krabt aan de dikke, korte baard die zijn hals en gezicht half bedekt. 'Maakt dat iets uit?'

Een beetje wel, want hij heeft nog nooit de moeite genomen zoiets aan me te vragen. Dus in plaats van mezelf kwetsbaar op te stellen, hou ik het liever zoals het is.

'Er is niks.' Ik sla mijn laptop dicht met een verrassende zelfbeheersing.

'Als je recht in mijn gezicht gaat liegen, kijk me dan in ieder geval aan als je dat doet.'

'Ik lieg niet.' Ik wend mijn blik van hem af.

'Goed geprobeerd. Doe het nu nog een keer zonder het oogcontact te verbreken. Dan overtuig je me misschien.'

Een beeld van mijn handen die zijn keel dichtknijpen flitst voor mijn ogen langs. Ik ben geen gewelddadig persoon, maar iets aan Rafael haalt het slechtste in me naar boven.

Hij knijpt zijn ogen samen. ‘Ben je me in gedachten weer aan het vermoorden?’

‘In heel duidelijke beelden.’

‘Vergif?’

‘Wurging.’

In zijn ogen zie ik een zeldzame glans. ‘Nieuwe strategie?’

‘Het was Nico’s idee.’

‘Geeft mijn zoon nu ook al moordadviezen?’

‘Ben je echt verbaasd? Zijn favoriete stripboek gaat over een schurk.’

Zijn mond krult een millimeter omhoog. Door dit kleine, eigenlijk heel gewone gebaar verdwijnt mijn rotbui over Ava als sneeuw voor de zon en leef ik helemaal op.

‘Je glimlachte!’

‘Nee.’ Hij perst zijn lippen op elkaar in een dunne lijn, maar het is te laat.

‘Ik heb het zelf gezien.’ Ik onderdruk een grijns als ik naar het magnetische whiteboard op de koelkast loop en een streepje zet op de kopie van de ranglijst uit zijn schooljaarboek.

Ik zat pas in de eerste klas en hij in de laatste, maar iedereen wist wie Rafael Lopez was. De studentenraad van Wisteria High was dol op hem, en ik ook, hoewel ik dat tot aan mijn dood zal ontkennen. Om eerlijk te zijn was het onmogelijk om níét gek op hem te zijn, met zijn onweerstaanbaar knappe uiterlijk, zijn buitengewone atletische vermogens en zijn charmante, maar nerderige persoonlijkheid.

In al die tijd dat Nico en ik hebben bijgehouden hoe vaak Rafael glimlacht, heb ik die brede grijns van vroeger op school waarbij zijn ogen oplichten nog niet gezien. Zijn foto is het bewijs dat zelfs de meest felle sterren kunnen uitdoven en een fractie worden van wat ze ooit waren.

Het is moeilijk te geloven dat degene die bovenaan de Ranglijst voor Mooiste Glimlach stond, die glimlach in de laatste drie maan-

den nog maar twaalf – nu dertien – keer heeft laten zien. Ik had de glimlach-tracker als grapje gemaakt om de gespannen sfeer in huis een beetje te verzachten.

Ze konden allebei wel een beetje luchtigheid gebruiken, want Nico hield zijn vader steeds op een afstandje en Rafael wrong zich in allerlei bochten om ongemakkelijke situaties met zijn zoon te vermijden.

God sta hen bij als ze op jou rekenen om de boel wat leuker en luchtiger te maken.

Ik ben de vriendin met wie je een stevige borrel drinkt, of bij wie je even flink kan uithuilen; níét degene die je belt als je eens even lekker wil lachen. Maar ik doe mijn best.

‘Op een dag scheur ik die foto in honderd stukjes,’ zegt Rafael als ik met mijn rug naar hem toe sta.

‘Ga gerust je gang, dan hang ik in plaats daarvan een van je babyfoto’s op.’ Ik klik de dop op de whiteboardstift en leg hem terug op zijn plek op de bovenrand van het bord.

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Waar heb je het over?’

‘Het blijkt dat je tante een hele collectie fotoalbums van jou heeft.’

Hij knippert twee keer. ‘Heeft ze je die laten zien?’

‘Yep. Net voordat ze wat oude familiefilmpjes tevoorschijn haalde.’ Ik kijk hem aan. ‘Voor iemand die zo kribbig en asociaal is, wilde je maar wat graag in het middelpunt staan toen je jonger was. Maar wie zou het je ook kwalijk kunnen nemen, met die karaokeset van jou?’

Zijn zongebruinde wangen worden langzaam roze. ‘Die was van Lily, niet van mij.’

‘Echt? Dat zou je niet zeggen als je ziet hoe vaak je de microfoon afpakt.’

‘Zij en Dahlia dwongen me.’

Dat hij beide familieleden de schuld geeft, maakt alleen maar dat

ik hem nog meer voor schut wil zetten, ook al weet ik dat de karaoke-set inderdaad van de Muñoz-zusjes is.

‘Niemand vroeg je om zó hard mee te zingen met de Spice Girls. Echt niet.’

De blos op zijn wangen breidt zich snel uit over de rest van zijn gezicht. ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

Ik pak mijn telefoon. ‘Ik heb ergens een filmpje waarmee ik je geheugen kan opfrissen. Wacht heel even...’

‘Heb je het gefilmd?’

‘Natuurlijk. Als Nico en ik een rottag hebben, moeten we altijd lachen als we jou zien, verkleed als Sporty Spice.’

‘Ik was een atleet.’

‘Die ook de hele songtekst van “Wannabe” uit zijn hoofd kende.’

Hij zucht alsof ik de grootste lastpost in zijn leven ben. ‘Waarom ben je ook alweer nog steeds hier?’

‘Omdat je meer van je zoon houdt dan dat je een hekel hebt aan mij.’

Een diepe rimpel verschijnt op zijn voorhoofd. ‘Ik heb geen hekel aan jou.’

‘Maar vind je me aardig?’

Hij wrijft over zijn korte baard. ‘Daar ben ik nog niet over uit.’

‘Kan ik iets doen om dit langdurige keuzeprocess te versnellen?’

‘Ontslag nemen?’

Ik grinnik in mezelf en zijn blik valt op mijn lippen.

‘Wat?’ Ik veeg over mijn mondhoek.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Niks.’

Ik pak mijn telefoon en check toch even of ik niets tussen mijn tanden heb.

‘Ellie!’

Mijn telefoon valt uit mijn handen als Nico mijn naam vanaf de andere kant van het huis schreeuwt. De telefoon klettert op de vloer

en ik vloek sissend terwijl ik me buk om hem op te rapen. Mijn blonde haar valt voor mijn gezicht en hangt om me heen, waardoor ik niets anders zie dan mijn oplichtende telefoon.

De achterkant van mijn nek tintelt en ik kijk over mijn schouder. Ik zie dat Rafaels blik op mijn billen is gericht.

O mijn god. Waarom kijkt hij zo naar me?

Ik leun van mijn ene op mijn andere been en zijn ogen volgen mijn legging van onder naar boven, waarmee hij de waarheid bevestigt. Als het iemand anders was geweest zou ik het opvatten als een compliment, nadat ik al die jaren over mijn uiterlijk heb gezeurd, en geklaagd over mijn kleine borsten, billen en nauwelijks zichtbare rondingen. Maar Rafael is niet 'iemand anders'.

In ieder geval niet voor mij.

Ik had nooit verwacht dat ik hem erop zou betrappen zo naar me te kijken. Maar ik zou liegen als ik zei dat ik het niet een klein beetje opwindend vond.

Mijn maag maakt een salto en ik ga rechtop staan. De plotselinge beweging haalt hem met een ruk uit zijn dagdroom.

Voordat ik de kans krijg om ook maar iets uit te brengen, verandert zijn uitdrukking in één seconde van verhit naar verveeld. Als ik niet zo verbaasd was geweest door zijn interesse, zou ik ervan onder de indruk zijn hoe snel hij zijn gezicht weer in de plooi had.

In de maanden dat ik nu voor Rafael werk, heeft hij geen enkele interesse in me getoond, laat staan voor welke andere vrouw dan ook in deze stad. Het gerucht gaat dat Rafael geen relatie meer heeft gehad sinds hij twee jaar geleden van zijn ex-vrouw Hillary scheidde.

Na acht maanden hier te hebben gewerkt, kan ik bevestigen dat hij – ondanks het feit dat Rafael een van de meest begeerde vrijgezellen in de stad is – totaal niet geïnteresseerd is in welke verbintenis dan ook, inclusief een platonische relatie.

Nico roept weer mijn naam en ik gebruik zijn ongeduld als excuus.

'Ik kom eraan!' Ik haast me naar de deur van de keuken.

'Eleanor?' Door Rafa's diepe stemgeluid draai ik me om.

Een huivering trekt langs mijn ruggengraat als ik naar de chagrijnige reus tegenover me kijk. 'Waarom blijf je me zo noemen?'

Het verbaast me dat hij zo moeiteloos zijn schouders op kan halen; de spieren in zijn bovenrug moeten toch behoorlijk zwaar zijn.

Ik onderdruk de neiging iets te zeggen waardoor ik ontslagen zou kunnen worden. 'Iedereen noemt me Ellie.'

'Dat weet ik,' zegt hij na een lange stilte.

'En toch noem je me om een of andere irritante reden nog steeds Eleanor.' Normaal gesproken ben ik vrij evenwichtig, maar iets aan Rafael zorgt ervoor dat ik mijn stekels opzet.

'Heb je daar een probleem mee?' Zijn laconieke stem zet al mijn zenuwen op scherp.

Ik twijfel of ik moet zeggen wat ik denk, of dat ik zijn duidelijke poging me op de kast te jagen moet negeren.

'Ellie!' Nico roept deze keer nog harder, waardoor ik geen keuze hoef te maken.

'Ik kom er nu aan!' Ik zet een paar stappen in de richting van de gang en stop dan. 'Had je iets nodig?' vraag ik aan Rafael met een misselijkmakend lief stemmetje.

'Nu niet meer.' Hij loopt naar de koelkast en rukt de deur open, waardoor de flesjes in de deur rammelen. Ik vat zijn afwijzing niet persoonlijk op, want hij heeft in de laatste minuten al meer tegen me gezegd dan in de hele week.

Rafael is altijd humeurig geweest, maar de laatste maanden lukt het me nauwelijks om meer dan een paar woorden uit hem te krijgen. De meeste gesprekken eindigen zoals ze zijn begonnen, waardoor ik me afvraag waarom ik überhaupt de moeite nam een band met hem te op te bouwen.

Mensen zoals Rafael passen niet goed bij mensen zoals ik. Ik ben

veel te gevoelig en hij voelt nauwelijks iets. Tegenpolen trekken elkaar niét aan, wat natuurkundeleraren ook vertellen terwijl ze de leerlingen afleiden met magneetjes.

Ik vlucht de keuken uit voordat Nico me komt zoeken. Mijn zachte roze sokken, een kleurrijk kerstcadeau van Nico omdat hij vindt dat ik te veel zwart draag, dempen het geluid van mijn voetstapen als ik door de lange gang naar de achterkant van het huis loop.

Hoewel Rafael genoeg geld heeft om miljonairs te maken van zijn achter-achter-achterkleinkinderen heeft hij een stuk land gekocht aan de rand van Lake Wisteria, ver weg van het felbegeerde meer en de onbetaalbare uitzichten. In het begin dacht ik dat hij dit stuk land had gekozen omdat hij de ruimte nodig had voor een grote schuur en de dieren die hij daar opvangt, maar inmiddels weet ik hoe het zit.

Rafael verschuilt zich voor de wereld.

Ondanks het gebrek aan burens voelt alles aan het Lopez-huis gezellig, met felle kleuren – gekozen door Nico – een heuse bioscoop met de lekkerste verstelbare fauteuils en een ruime keuze aan de nieuwste kaskrakers en een enorme slaapkamer voor de nanny, die drie keer zo groot is als mijn oude appartement in Los Angeles. Het heeft alles wat ik nodig heb en meer, met een eigen ingang, een eigen zitgedeelte, een prachtige luxe badkamer en een hemelbed waardoor ik me een prinses voel.

Nico staat naast de lift die Rafael heeft laten installeren, zodat zijn zoon makkelijker zijn weg vindt in het drie verdiepingen tellende huis. Hij tikt met zijn sneaker op de houten vloer met een geïrriteerde uitdrukking op zijn schattige kleine gezicht. Hij is langer dan andere kinderen van zijn leeftijd, dankzij het DNA van zijn vader, waardoor hij ouder lijkt.

‘Waarom duurde het zo lang?’ Hij grijpt mijn hand en trekt me mee de lift in.

‘Ik werd afgeleid.’

‘Waardoor?’

‘Je vader glimlachte.’

‘Echt?’ Nico staart me aan met enthousiaste ogen.

Precies die blik is de belangrijkste reden dat ik de glimlach-tracker heb bedacht, want of Rafael het nu beseft of niet, zijn zoon koestert de momenten dat zijn vader lacht. Ze zijn een symbool van hoop en blijdschap – twee dingen waaraan de laatste tijd een ernstig gebrek is in dit huis. Hoewel ik nog niet heb ontdekt waarom.

Ik steek mijn hand uit boven zijn hoofd met donkere krullen en druk de knop in om naar het souterrain te gaan. ‘Het was een klein glimlachje, maar ik heb ’m gezien.’

‘Wauw. Twee dagen op rij,’ zegt Nico ongelovig.

‘Het ziet ernaar uit dat ik die weddenschap misschien toch nog ga winnen,’ plaag ik hem. Als Rafael dertig dagen achter elkaar glimlacht, mag ik Nico’s favoriete actiepoppetje een maand lang lenen.

Voor een kind is die inzet hoger dan dat ik de loterij zou winnen en op de jonge leeftijd van negenentwintig met pensioen zou gaan.

‘O nee.’ Hij doet alsof hij bang is.

‘Het is niet erg als je verliest. Ik zal zelfs akkoord gaan met gedeelde voogdij.’

Met een giechel stoot hij me met zijn heup aan en ik woel door zijn donkere haar. De glimlach op zijn gezicht verstomt als hij naar me opkijkt met samengeknepen ogen.

‘Wat is er?’ vraag ik.

‘Niks.’ Door zijn defensieve toon raak ik van slag. Ik ben die toon van zijn vader wel gewend, maar heb Nico nog nooit zo horen praten.

Nico zet met een frons zijn bril af en veegt de glazen schoon met de zoom van zijn blauwe T-shirt. Hij vindt het leuk om zijn eigen outfit te kiezen en vandaag draagt hij een bril met een dik rood montuur die past bij zijn T-shirt met stripboekfiguren en zijn rode basketbalsneakers.

De deuren van de lift gaan open, maar hij is te gefocust op het schoonmaken van zijn bril om in beweging te komen, dus ik hou de deuren tegen en wacht. Hij raakt steeds gefrustreerder door de moeite die deze kleine taak hem kost, maar ik onderdruk de neiging om hem te helpen, hoe graag ik dat ook wil.

Net als ieder ander achtjarig kind wil Nico autonoom zijn, al helemaal omdat hij anderhalf jaar geleden heeft gehoord dat hij een oogandoening heeft. Volgens mijn nachtelijke zoektochten op Google is het belangrijk om zelfstandigheid toe te juichen, in het bijzonder omdat zijn zicht steeds slechter zal worden en zijn frustratie van anderen afhankelijk te zijn alleen maar zal toenemen.

Hij zet zijn bril weer op zijn neus met op elkaar geperste lippen.

‘Alles oké?’ vraag ik.

‘Yep.’ Hij knijpt zijn ogen toe als hij naar me kijkt en wrijft er dan in.

‘Weet je het zeker?’

‘Ja.’ Zijn harde toon terwijl hij langs me heen de lift uit loopt verbaast me. Hij lijkt op dit moment zoveel op zijn vader.

Ik schud mijn hoofd om de zorgen van me af te zetten. ‘Goed dan, meneer. Laten we even wat minder brutaal doen, anders moet je vandaag de hele dag op je blokfluit oefenen.’

Mijn opmerking lijkt hem uit zijn vreemde bui te halen en hij zucht. ‘Sorry.’

‘Het is al goed. We zijn allemaal weleens chagrijnig.’ Ik volg hem de lift uit en het souterrain in.

Al snel nadat ik was gepromoveerd van Nico’s naschoolse muzieklerares tot zijn inwonende nanny, verbouwde Rafael het onafgewerkte souterrain tot een muziekstudio voor zijn zoon, vooral vanwege het drumstel dat zijn peettante voor hem had gekocht. De grote open ruimte is voorzien van geluidsisolatie, de allerbeste opnameapparatuur en genoeg instrumenten om een album te maken als ik dat zou willen.

Mijn maag draait bij het idee, maar ik herstel me snel.

Ik draai aan de ring die de tattoo op mijn pink verhult. 'Welk instrument wil je vandaag bespelen?'

Nico's blik schiet van de wand met snaar- en blaasinstrumenten naar het drumstel en landt uiteindelijk op de zwarte vleugel. 'Piano.'

'Echt?' Als Rafael er niet zo op had gestaan dat Nico twee keer per week piano en viool speelde, zou Nico waarschijnlijk niets anders doen dan achter zijn drumstel kruipen. Normaal gesproken moet ik de drumstokken loswrikken uit zijn handen.

'Ik wil vandaag iets nieuws proberen.' Nico loopt naar het piano-bankje met een frons op zijn gezicht die me in mijn hart raakt.

Ik ga naast hem zitten en negeer de drang om hem te vragen wat er aan de hand is. 'Laat maar zien wat je kan, kleine rockster.'